

[Himmelstrup.]

dette Laan skal fornyes. Det er naturligvis en Trossag, om det vil blive Tilfældet. Man maa jo haabe, at den højtærede Finansminister faar Ret i den Tro — jeg stiller mig nu tvivlende deroverfor. Det beror naturligvis meget paa, i hvor høj Grad Laanemarkedet vil blive belastet i den Tid, der kommer, og det kan vel ikke nægtes, at det offentlige utvivlsomt vil møde frem med betydelige Laanekrav.

Den højtærede Finansminister faar jo nu i Løbet af Dagen Adgang til at forhøje Beløbet for Statsgældsveksler med et ikke ubetydeligt Beløb, med 50 Mill. Kr., og selv om denne Form for Laan henvender sig til et lidt andet Marked end det, der er Tale om her, saa vil det dog alligevel anspænde Laanemarkedet yderligere. Jeg tror, man skal regne med, at den højtærede Finansministers løse Gæld, altsaa hans Bankgæld og hans Vekselgæld, bliver af en nogenlunde fast Karakter, hvis man da kan sige, at løs Gæld er fast. Jeg mener dermed, at den højtærede Finansminister vil være nogenlunde nødt til at fastholde et Beløb for løs Gæld paa et Par Hundrede Millioner, og det støtter jeg ogsaa derpaa, at i Finanslovsforlaget for 1940—41, § 3, har den højtærede Finansminister opført et Rentebeløb for Bankgæld og Vekselgæld paa ikke mindre end $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa netop til Forrentning af den løse Gæld. Det er en Stigning i Forrentningsbeløbet fra indeværende Budgetaars $5\frac{1}{2}$ til $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og med de Rentesatser, som den højtærede Finansminister vel kan regne med at han kommer til at betale af den løse Gæld, $4\frac{1}{2}$ à 5 pCt., vil det blive Renten af et fast Beløb af ca. 200 Mill. Kr., og det vil, tror jeg altsaa, i den Tid, der kommer, blive et nogenlunde fast Beløb. Men saaledes som Forholdene ligger, kan vi fra vor Side give Tilslutning til det foreliggende Forslag, idet vi ikke tror, at Finansministeren kan opnaa dette Laan paa billigere Betingelser.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at det er jo en gammel Skik, at Forslag af denne Karakter undergives en kort Behandling i Finansudvalget, og jeg gaar ud fra, at dette ogsaa vil blive Tilfældet for dette Forslags Vedkommende. Der kunde jo være et og andet at spørge den højtærede Finansminister om.

Korsgaard: Et af mit Partis mest fremragende Medlemmer havde paa et vist Tidspunkt det Mundheld: Tiden rider hastigt! Det kan man i Sandhed sige, naar

det drejer sig om Statslaan; før man har set sig om, har man naaet et Tidspunkt, som man dog syntes var nogenlunde fjernt, og staar atter over for at skulle tænke paa Laanenes Fornyelse. Af Statslaan er der to principielt forskellige Former, en behageligere, som er Konvertering, og som betyder, at man opnaar en Fordel. Der kan meget ofte være nogen Uenighed om, om det Tidspunkt, man vælger, er det rette, om man ikke kunde opnaa en endnu større Fordel ved at vente længere. I en Situation som den, hvori vi befinder os over for det Statslaan, der her er Tale om, er vi ikke saadan stillede, at vi kan vente; dèr maa vi tage Forholdene, som de nu engang ligger, og her kan derfor kun blive Spørgsmaal om, om den Tid, for hvilken Laanet skal gælde, kunde have været sat kortere eller — og det kunde der snarere her være Tale om — længere. Her bliver der atter Spørgsmaal om, om man overhovedet kunde have faaet et mere langfristet Laan end det, Ministeren nu foreslaar, og hvis man kunde det, bliver det igen et Spørgsmaal, om man kan regne med, at Laanemarkedet vilde være gunstigere til den Tid eller det modsatte. Dèr kan man jo skønne forskelligt. Jeg ser saaledes paa det, at halvandet Aar er en meget kort Tid over for alt det usikre i Tiden, og personlig vilde jeg have foretrukket, at der havde været lidt længere Løbetid. I Forbindelse med den store Krig taler man om, at tre Aar maa man i hvert Tilfælde være forberedt paa — naa, jeg haaber nu ikke, det gaar i Opfyldelse —, og jeg vilde personlig have foretrukket en Smule længere Løbetid, saa man kunde have faaet et Pusterum. Men det er, som allerede bemærket, en Skønssag, og som Situationen er, maa man fornuftigvis bøje sig for den ansvarlige Ministers Bedømmelse af Forholdene.

Renten af Laanet er jo ikke saa lidt højere, end vi i den allersidste Tid har været vant til at regne med. Det bliver vel saadan noget som de $5\frac{1}{4}$ pCt. effektiv Rente — jeg kan i hvert Fald ikke forstaa det paa anden Maade —, og det er ikke saa helt lidt. Man man maa jo tage Tingene, som de er, og Pengene er nødvendige. Derfor kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Angaaende Forslagets fortsatte Behandling vil jeg gerne henstille, at Finansudvalget faar Lejlighed til at tale med Finansministeren, ikke saa meget om de foreliggende Forhold som om forskellige andre Ting vedrørende Statens Laan, og